

חתונת העכבר

פלורה אני סטיל

פעם אחד יצא עכבר לשדה וגשם חזק תפס אותו רחוק מביתו. כדי לא להירטב העכבר התחיל לחפור גומה באדמה והתיישב בה, כשסביב נפלו טיפות גשם גדולות, ויצרו שלוליות גדולות. תוך כדי חפירה העכבר מצא שורשים יפים, יבשים וטובים להסקה וכאשר גשם פסק הוא לקח אותם בפה שלו והתחיל ללכת אתם הביתה. כשהלך כך בין השלוליות, ראה אדם עני שניסה לשווא לדליק מדורה. סביבו עמדו במעגל ילדים קטנים שרעדו מקור ובכו בקול. "מדוע אתם עושים רעש כזה?" שאל העכבר "מה קרה?" "הילדים רעבים" ענה האיש "ולכן בוכים. ואני לא מצליח להדליק את האש. הזרדים רטובים ולא בוערים ואינני יכול לאפות להם לחם." "אם כך, אולי אוכל לעזור לך" אמר העכבר

טוב-הלב "קח את השורשים היבשים האלה ותוכל מיד להדליק מדורה." האיש לקח את השורשים והודה לעכבר מכל הלב. אחר כך נתן גם לעכבר חתיכת לחם כגמול על נכונותו לעזור. "איזה יצור בר-מזל אני" חשב העכבר כאשר הלך עם הלחם הביתה "וגם איזה חכם! הנה עשיתי עסק טוב כי הלחם יספיק לי לשבוע ימים וכל זה תמורת חתיכת עץ קטנה. הה! הה! הה! כמה טוב להיות חכם!" הוא המשיך בדרכו והגיע לחצרו של קדר. הקדר עזב את האבניים שלו כדי לנחם את ילדיו, שבכו וצעקו בקול רם. "מה קורה כאן?" שאל העכבר כשהוא סותם את אוזניו "למה הרעש האיום הזה?" "אני חושב שהם רעבים" ענה הקדר "אמא שלהם הלכה לשוק כדי לקנות קמח, כי לא נשאר כל קמח בבית. ובינתיים אני לא יכול לעבוד ולא לנוח, כי הם רועשים." "זה הכל?" אמר העכבר "אוכל לעזור לך. קח את

הלחם ותן להם לאכול."

הקדר הפליא תודות על העכבר הנדיב ונתן לו גם קערה קטנה למזכרת.

העכבר שמח מאוד, למרות שקשה היה לו לשאת את הקערה, אך בסוף הצליח להלביש אותה על ראשו והלך לדרכו. טין-טין צלצלה הקערה בכל צעד שלו. והוא כל הזמן חשב לעצמו "כמה חכם אני, ואיזה מזל יש לי! חילופין מוצלחים כאלה לא קורים כל יום."

הוא המשיך בדרכו ופגש עדר בקר מובל על ידי רועים. הוא ראה שאחד מה רועים רצה לחלוב בופלו כדי לשתות קצת חלב, אך מכוון שלא היה לו כלי מתאים ניסה לחלוב לתוך הנעל שלו.

"איזה גועל זה" קרא העכבר "מדוע אינך חולב תוך דלי?"

"מסיבה פשוטה ביותר" ענה הרועה שלא הבין למה העכבר מתערב בעניינים לא שלו "כי אין לי דלי."

"אם זה הכל" ענה העכבר "אשמח שתשתמש בקערה הזו. היא לפחות נקיה."

הרועה לקח את הקערה וחלב עד שהייתה מלאה. ואחרי שלגם בעצמו פנה לעכבר "הנה, בחור קטן, קח גם אתה לגימה כתמורה."

אבל העכבר שלנו היה לא רק טוב-לב אבל גם ממולח. "לא, ידידי" אמר "זה לא יתכן. אינני יכול לשתות במכה אחת את ערכה של קערה. הבטן שלי לא תוכל להכיל את החלב. לא אדוני! אני מצפה שתתן לי לפחות את הבופלו שחלבת." "שטויות" ענה הרועה "בופלו תמורת קערה! מי שמע על מחיר כזה. ומה תעשה עם הבופלו, יצור קטן כמותך? הרי בקושי הסתדרת עם הקערה על ראשך."

העכבר נעמד על רגליו אחוריות מלא גאווה, כי לא אהב שמתייחסים לגודלו הזעיר. "זה לא עניינך" ענה "אתה רק צריך למסור לי את הבופלו."

הרועה, רק לשם שעשוע, התחיל לקשור את האפסר של בופלו לזנבו של העכבר הקטן. אבל זה קרא "לא, לא! החיה תמשוך ועור הזנב שלי יתקלף. קשור אותו אל הצוואר של, בקשה." בצחוק רם קשרו הרועים את הבופלו לצווארו של

"איזה קמצנים אלה" רטן אחד מהם "חתונה גדולה ולאכול נותנים רק אורז! אפילו לא פרוסה של בשר או ממתק כלשהו. היינו צריכים להפוך את הכלה לתוך תעלה!"

"וי!" קרא העכבר, שראה מיד מוצא מהקשיים שלו "איזה בזיון. אני מרחם עליכם ואתן לכם את הבופלו שלי. תוכלו לשחוט אותו ולבשל." "בופלו שלך!" קראו הבחורים "איזה שטויות. מי שמע על עכבר בעל בופלו."

"זה לא קורה לעתים קרובות, אני מודה בכך" ענה העכבר בכבוד "אך ראו בעצמכם, הנה אני מוביל את הבהמה בחבל קשור אלי."

"עזוב את החבל!" קרא הבחור הרעב "בעל בופלו או לא, העיקר שיהיה לנו בשר לארוחה."

והם שחטו את הבופלו ואחרי שבישלו את בשרו אכלו אותו בתיאבון. אחר כך זרקו את השאריות לעכבר. "הנה, יצור קטן. אוכל גם אתה משהו."

"מה!" קרא העכבר "שאריות? לא אוכל מהתבשיל שלכם ולא מהרטבים. אתם חושבים שאתן את הבופלו הטובה ביותר שלי, שנותנת ליטרים

העכבר והוא התחיל ללכת לכוון ביתו. כלומר הוא התחיל למשוך בחבל אבל מיד נעצר, כי הבופלו עמד במקום ולעס דשא, ולא התכוון לזוז כלל. וכשגמר את גוש הדשא הטעים עבר למקום אחר ומשך את העכבר אחריו.

העכבר ניסה לשמור על כבודו ואמר לרועים הצוחקים "שלום, אנשים טובים. יתכן והדרך תיקח יותר זמן אבל אתעיף פחות."

והוא המשיך לצעוד אחרי הבהמה כשהוא אומר לעצמו "כשמישהו בעל של בופלו, צריך לדאוג שזה יאכל טוב, שישבע ואז ייתן גם הרבה חלב. וחוף מזה אני לא ממהר לשום מקום."

וכך הוא צעד אחרי הבופלו כל היום, והתעיף מאוד. לכן שמח כשהבהמה נשכבה בערב תחת עץ גדול והעלתה גירה.

באותו זמן בעיר סמוכה עמדה להתקיים חתונה. החתן וחבריו התקדמו והשאירו את האפיריון עם הכלה מאחוריהם. נושאי האפיריון, בחורים עצלים, ראו עץ גדול, עזבו את המשא שלהם והתיישבו כדי לבשל להם ארוחה.

וליטרים של חלב כל יום, ושאני דואג לה ומאכיל אותה, תמורת קצת שאריות? לא! קיבלתי כיכר לחם תמורת שורשים. קיבלתי קערה תמורת לחם. קיבלתי בופלו תמורת קערה. עכשיו אקבל כלה תמורת הבופלו שלי. את הכלה ולא שום דבר אחר."

בינתיים נושאי האפיריון, אחרי שכבר שבעו, הבינו את מעשיהם הרעים והחליטו שהטוב ביותר יהיה להסתלק. הם גם עשו כך והתפזרו לכל הכוונים כשהם משאירים את האפיריון עם הכלה בתוכו. עכשיו העכבר התקדם אל האפיריון, הסיט את הוילאות, השתחוה יפה ובקול עדין ביקש מהכלה לרדת. היא לא ידעה האם לצחוק או לבכות, אך החליטה שחברתו של העכבר עדיפה על בדידות במקום פראי וזר. לכן ירדה מהאפיריון והלכה אחרי העכבר, שהוביל אותה אל המאורה שלו.

כשכך צעד על יד הכלה, ראה את התכשיטים ואת הבגדים המפוארים שלה והבין שהיא בת מלך. הוא דיבר אל עצמו "כמה אני חכם! איזה חילופין טובים עשיתי במשך הימים האחרונים!"

כשהגיעו למאורתו השתחוה העכבר שוב ואמר "ברוכה תהי, גבירתי, בביתי הצנוע! אנא, כנסי. נכון, חשוך כאן, אז אראה לך את הדרך." והוא רץ קדימה, אך מאחר שהכלה לא הלכה אחריו הסתובב ושאל "מדוע אינך באה אחרי? האם אינך יודעת שזו גסות לתת לחכות לבעלך?"

"אדוני הנכבד" צחקה הנערה היפה "איך אוכל לדחוס את עצמי לתוך החור הקטן הזה?" העכבר השתעל ואחרי רגע ענה "יש דבר מה אמת בדבריך ואני חושב שאצטרך לבנות לך איזו סככה מתאימה. הלילה תוכלי לנוח כאן, תחת עץ השזיפים הזה."

"אבל אני רעבה מאוד" אמרה הכלה בעצב. "אבוי!" קרא העכבר "נראה לי שכולם רעבים היום. אבל נסדיר זאת מהר מאוד. תכף אכין ארוחת ערב."

הוא רץ לתוך המאורה וחזר עם שיבולת דוחן ואפון יבש אחד. "הנה" אמר "האין זו ארוחה נהדרת?" "אינני יכולה לאכול זאת" יללה הכלה "זו אפילו לא נגיסה אחת. אני רוצה דייסת אורז, עוגה, ביצים

מתוקות וכדוריות סוכר. אמות אם לא אקבל אותם!"

"וי!" קרא העכבר בכעס "איזו צרה היא הכלה הזו. מדוע לא תאכלי שזיפי בר שעל העץ הזה?"

"לא אוכל לחיות על שזיפי בר!" ענתה הכלה המתייפחת "איש לא יכול לחיות כך. חוץ מזה הם עוד לא בשלים ואני גם לא יכולה להגיע אליהם."

"שטויות!" קרא העכבר "בשלים או לא, הם יספיקו לך הערב. מחר תקטפי מהם סל מלא, תמכרי בעיר ותקני לך ביצים מתוקות וכדוריות סוכר כמה שתרצי."

ולמחרת בבוקר העכבר טיפס על העץ וכרסם את גבעולי השזיפים ואלה נפלו לצעיף של הכלה. למרות שלא היו בשלים היא הביאה אותם העירה וקראה ברחובות:

"שזיפים ירוקים! אני מוכרת שזיפים ירוקים! אני נסיכה וגם כלה של עכבר!"

כשעברה ליד הארמון אמה המלכה הכירה את קולה ויצאה לקראתה. היא שמחה מאוד כי חשבה שחיות פרא טרפו את הכלה המסכנה.

כל תושבי הארמון חגגו, אך העכבר, מודאג מהיעדרותה הארוכה, בא העירה. הוא הגיע לדלת הארמון ודפק בה במקל חזק. "תחזירו לי את אישתי! תחזירו לי את אישתי! היא שלי בעסקה הוגנת. נתתי שורש וקיבלתי כיכר לחם. נתתי לחם וקיבלתי קערה. נתתי קערה וקיבלתי בופלו. נתתי בופלו וקיבלתי כלה. תחזירו לי את אישתי! תחזירו לי את אישתי!"

"הו, חתן שלי, אל תעשה רעש כזה" קראה המלכה הזקנה דרך הדלת "מי רוצה לקחת ממך את אישתך? להפך. אנו גאים לראות אתך אצלנו ולא פותחים את הדלת רק כדי להספיק לפרוש את השטיח האדום לקראת בואך."

העכבר נרגע והמתין בסבלנות בחוץ. ובינתיים המלכה ערומה הכינה לו את קבלת הפנים. היא חתכה חור באמצע של שרפרף, שמה גחלים לוהטות תחתיו, וכיסתה את השרפרף בצעיף יפה. ואז הזמינה את העכבר פנימה והציעה לו לשבת.

"הו, הו! כמה אני חכם! איזה עסקים טובים עשיתי!" אמר העכבר לעצמו כאשר טיפס על

השרפרף "הנה אני, חתן של המלכה! בעל של הנסיכה! מה יגידו השכנים שלי?"

תחילה הוא התיישב בקצה השרפרף אך גם שם היה כבר די חם וכעבור רגע הוא התחיל להסתובב ואמר "חותנתי היקרה, כמה חם כאן בבית שלכם! הכל מה שאגע בו נראה כמו בוער."

"אתה כאן במקום סגור, חתני היקר" ענתה המלכה "תתיישב באמצע השרפרף, שם נושבת רוח ויהיה לך קריר יותר."

אך הוא לא התקרר שם. כי הגחלים התלהטו מאוד והעכבר כמעט ונשרף. הוא השאיר את הזנב שלו ואת חלק מעור הישבן, אך הצליח להתחמק חי. בדרך הביתה בכה מרוב כאבים והבטיח לעצמו לעולם, אבל לעולם לא לעשות יותר עסקי חליפין.